

Arrest

nr. 227 841 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 maart 2018 België is binnengekomen, diende op 15 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/03/2018

Overdracht CGVS: 01/03/2019

U werd op 2 mei 2019 van 14.05u tot 16.50 u gehoord op het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in aanwezigheid van een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Tshibangu-Kadima, loco Rogge was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en een Hazara zijn afkomstig uit Quetta. Als Hazara voelde u zich een zichtbaar doelwit. Hoewel u persoonlijk geen problemen kende, werd uw gemeenschap vaak gevisieerd waardoor u zich onveilig voelde. Hierdoor zou u eind 2010 besloten hebben om Pakistan te verlaten. U zou drie en een half jaar in Iran verbleven hebben vooraleer u doorreisde naar Europa. In Europa zou u doorheen de loop van de jaren in verschillende landen vingerafdrukken hebben laten afnemen en verzoeken tot internationale bescherming ingediend hebben. U deed dit echter steeds als Afghaan en niet als Pakistaan. Ook gaf u hierbij fictieve identiteitsgegevens op. Daar dit u niets opleverde besloot u om naar België te komen om daar onder uw werkelijke identiteit een verzoek tot internationale bescherming in te dienen op 15/03/2018. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, een gezinssamenstelling (b-form), twee schoolattesten, een attest van een boksschool, een lokaal attest, de overlijdensakte van uw vader en kopies van de identiteitskaarten van uw ouders. Na uw gehoor stuurde u nog enkele foto's op.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen.

Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kan immers oprecht getwijfeld worden bij uw bewering een Pakistaanse Hazara uit Quetta te zijn. Vooreerst kan er niet voorbij gegaan worden aan de simpele vaststelling dat u zich al verschillende jaren en dit in verschillende Europese landen bediend heeft van andere identiteiten, iets dat u ook toegeeft gedaan te hebben. Zo blijkt uit uw administratieve dossier dat u bekend staat onder verschillende aliassen: T. Hayder A., T. Haydey A., T. Wahid, T. Waheed A. Bij elk van deze aliassen was er steeds een consistent element en dat was uw Afghaanse nationaliteit. U beweerde voor het CGVS dat men u verteld zou hebben dat de asielpcedures gemakkelijker zouden zijn als Afghanistan en daarom bediende u zich steeds opnieuw van deze nationaliteit (CGVS, p. 4). U heeft dus minstens sinds 2014 en misschien al langer moedwillig en bewust geprobeerd de verschillende Europese asielinstanties te misleiden, niet enkel over uw naam of geboortedatum (zo gaf u zich zelfs uit als minderjarige wanneer u dit een voordeel bood, CGVS, p. 4) maar ook over uw nationaliteit. De vaststelling dat u deze leugens gedurende meerdere jaren volhield ondermijnt reeds in ernstige mate de oprechtheid van uw verklaringen.

Dat u zich nu, bij uw verzoek tot internationale bescherming in België plots als Pakistan uit geeft, met een nieuwe identiteit, is moeilijk aanvaardbaar, temeer u uw nieuwe identiteit en nationaliteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen.

Zo wist u vooreerst, ondanks uw bewering een Pakistaanse staatsburger te zijn, geen Pakistaanse identiteitskaart neer te leggen. Uw verklaring voor dit gemis veranderde verschillende malen tijdens uw gehoor. Zo verklaarde u eerst dat u nooit een identiteitskaart gehad zou hebben, daar u nog geen 18 jaar oud was toen u Pakistan verlaten zou hebben (CGVS, p. 5). Echter een simpele rekensom leert ons dat u, als u zoals u verklaart geboren bent in 1991 en vertrokken bent uit Pakistan eind 2010, u op dat moment al 18 tot 19 jaar was, een leeftijd die u overigens ook had laten noteren voor de DVZ (DVZ- verklaring punt 10), waardoor u als volwassen Pakistan dus een identiteitskaart diende te hebben. Hierop gewezen veranderde u uw verklaringen. Zo zou u nooit het nut van een identiteitskaart gezien hebben, bovendien durfde u niet naar het gebouw te gaan waar deze uitgevaardigd werden, uit angst als Hazara geïdende te worden. Dat u geen nut zou hebben van een identiteitskaart is weinig aannemelijk. Bij een mogelijke controle had u zich zo tenminste als Pakistan bij de autoriteiten kunnen identificeren, wat altijd nuttig is temeer in Quetta ook veel Afghaanse Hazara verblijven, die bij zo'n controle als illegaal geïdende kunnen worden. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat de identiteitskaart in Pakistan wijd verspreid is. Dat u secundo angst had om een identiteitskaart aan te vragen, dient gezien uw verdere verklaringen ook met een korreltje zout genomen te worden. U verklaarde immers dat u gedurende twee en een half jaar zes dagen per week, elders in de stad in een niet- Hazara regio op 35 minuten fietsen van uw huis, werkte. Dat u zolang zonder merkbaar enig probleem te kennen u vrijelijk kon verplaatsen, breekt uw bewering dat u niet naar de rechtbank durfde te gaan (die weliswaar volgens u, de andere richting op lag) om een identiteitskaart, volledig af. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten dat uw moeder het merkbaar in 2009 (hetzelfde jaar dat u 18 werd en dus recht had op een identiteitskaart) wel aandurfde om een identiteitskaart aan te vragen (haar identiteitskaart werd immers dat jaar uitgevaardigd). Dat uw moeder als alleenstaande vrouw (uw vader zou eind 2008 overleden zijn, zie echter infra), wat niet gemakkelijk is in de Pakistaanse culturele context en als Hazara wel een identiteitskaart zou aanvragen en u als jongeman niet, breekt het geloof in uw verklaringen verder af.

Men kan dan ook niet om de vaststelling heen, dat u minstens in staat zou moeten zijn om een Pakistaanse identiteitskaart neer te leggen.

U legde echter andere documenten neer die volgens u uw identiteit wel aantoonde. Echter dient voorreerst vastgesteld dat er op geen enkele van deze documenten een foto prijkt, zodat u niet eens kunt aantonen dat deze documenten daadwerkelijk over u zouden gaan. Ten tweede dient gewezen te worden op informatie waaruit blijkt dat gezien de heersende corruptie in Pakistan, allerlei soorten documenten vervalst kunnen worden. Dat er getwijfeld mag worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten blijkt overigens uit volgende vaststellingen. U verklaarde dat uw vader overleden zou zijn. Dit zou gebeurd zijn in 2008, maar u kon zelfs bij benadering niet zeggen wanneer in 2008 dit gebeurd was, wat bevreemdend is gezien het hier toch om een ingrijpende emotionele gebeurtenis gaat (CGVS, p. 4). Uit de door u voorgelegde overlijdensakte blijkt dat hij overleden is op 13/10/2008. Volgens dit document bent u de aanvrager van dit attest. Uw naam, A. W. staat er op en daar onder staat uw CNIC (Computerised National Identity Card) nummer, dus het nummer van de identiteitskaart die u ontkent te hebben. U hierop gewezen verklaarde in eerste instantie dat dit het nummer van uw vaders identiteitskaart zou zijn. Na een simpele controle van de door u neergelegde identiteitskaarten van uw vader, bleek dit duidelijk niet te kloppen (CGVS p, 6). Hierop beweert u dan weer dat dit nummer het nummer zou zijn van de identiteitskaart die u later zou krijgen, een ietwat vreemde bewering. Wat betreft uw geboorteakte, in uw ogen het doorslaggevend bewijs van uw identiteit, kan enkel worden vastgesteld dat deze werd aangevraagd door uw vader M. M. en dit twee weken na zijn dood (uw vader zou overleden zijn op 13/10/2008 en uw geboorteakte werd door hem aangevraagd op 25/10/2008). U hierop gewezen verklaarde dat het gezinshoofd zijn naam op zo'n document genoteerd werd. Echter was uw vader al overleden op dat moment en zou dus uw moeder of uw oudere broer eerder als gezinshoofd beschouwd worden. Uw "gezinssamenstelling" komt inhoudelijk ook niet overeen met uw verklaringen. Zo liet u voor de DVZ optekenen dat uw broer en zus geboren zijn in 1980 en in 1989, terwijl volgens de gezinssamenstelling de drie kinderen in dit gezin geboren zijn op 12/09/1988, 09/12/1989 en 10/08/1991, waarbij nog dient opgemerkt dat deze data ook nog eens duidelijk gecorrigeerd werden (DVZ- verklaring punt 17). Het lokale attest voegt in deze dan ook weinig toe om het geloof in uw beweerd identiteit en nationaliteit te herstellen. Gezien deze vaststellingen mag er dan ook oprecht getwijfeld worden bij de authenticiteit van deze documenten.

Daarnaast legde u enkele schoolattesten neer maar ook deze vormen geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit en nationaliteit.

Voorts bleef u hameren op de identiteitskaarten van uw ouders als zijnde bewijs van uw identiteit, maar er is geen enkele objectieve band tussen u en de personen op deze documenten. U verklaarde foto's te hebben waarop u met uw vader te zien zou zijn (deze stuurde u nadien op), maar daar uw vader in 2008 overleden is gaat het hier over oude foto's zodat het CGVS niet kan weten, waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze genomen werden. U verklaarde overigens geen enkele foto van u zelf te hebben waar u herkenbaar in Quetta zou staan. U heeft enkel foto's van u in de bergen waarbij dient aangestipt dat deze op eender welke berg getrokken kunnen worden.

Gezien uw gebrek aan duidelijke identiteitsmiddelen en daar u, gezien de frauduleuze verklaringen die u over identiteit in het verleden aflegde, nood heeft aan ontegensprekelijke identiteitsdocumenten, werd u gevraagd of u beschikte over een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani), een identiteitskaart die Pakistanen verblijvend in het buitenland kunnen aanvragen. Daar u naar eigen zeggen de afgelopen 9 jaren in het buitenland verbleef en dit zonder geldig identiteitsmiddel, lijkt deze kaart u op het lijf gesneden. Uw reactie dat u deze kaart niet kende is in dit licht dan ook bevreemdend en uw reactie na de uitleg over deze kaart, dat zulks niet zou bestaan, is ronduit absurd en eens te meer een teken dat u geen Pakistaans staatsburger bent (CGVS, p. 7).

U gevraagd achter een paspoort, ook een doorslaggevend identiteitsmiddel, gaf aan nooit over een paspoort beschikt te hebben. U er op gewezen dat u als sjiitische Pakistaan, wellicht een visum voor een pelgrimstocht naar Iran zou kunnen verkrijgen op een paspoort, wat uw beweerd reis naar Iran vergemakkelijkt zou hebben, herhaalde enkel en voorspelbaar nooit een paspoort gehad te hebben.

Tenslotte stelde het CGVS u de vraag of u bereid was om de Pakistaanse ambassade in België te benaderen om daar op basis van alle documenten die u neerlegde een identiteitskaart of een paspoort aan te vragen. Dit voorstel was verre van onredelijk. Uiteindelijk is een van de taken van een diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland om haar burgers te helpen bij het verlies van identiteitsmiddelen.

Bovendien gaf u aan dat u in het verleden nooit enig probleem gekend zou hebben met de Pakistaanse autoriteiten, zodat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 7, 8). U verklaarde op dit voorstel echter dat u niet bereid was om deze stap te ondernemen. Deze duidelijke onwil om mits een simpele, redelijke procedurele inspanning alle problemen omtrent uw identiteit en nationaliteit uit de weg te ruimen, breekt uw bewering een Pakistaan te zijn volledig af.

Daar uw beweerde problemen als Hazara onlosmakelijk verbonden zijn aan uw huidige bewering een Pakistaans staatsburger te zijn, kan ook hier geen geloof meer worden gehecht. U haalde overigens aan geen persoonlijke problemen gekend te hebben, maar verwees enkel naar een zeer algemene vrees.

Daar u geen zicht wens te geven op uw herkomst, identiteit en nationaliteit, kan het CGVS uw vrees bij terugkeer en uw nood aan subsidiaire bescherming niet correct inschatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

“Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van EVRM.

Verzoeker heeft erkend dat hij andere asiolverzoeken in Europa met de Afghaanse nationaliteit had ingesteld. Ten onrechte heeft hij de adviezen van de smokkelaars gevolgd die beweerden dat het gemakkelijker was asiel op basis van een Afghaanse nationaliteit te bekomen. In feite is Verzoeker een Hazara uit Pakistan. Hij heeft de Pakistaanse nationaliteit. Bij CGVS heeft hij verschillende documenten als bewijs ervan neergelegd.

Verwerende partij verwijt hem geen Pakistaanse identiteitskaart te kunnen overleggen. Verzoeker bevestigt dat hij geen enkele identiteitskaart heeft bekomen.

Daarentegen heeft hij de identiteitskaart van zijn moeder overgelegd. Deze identiteitskaart mag worden nagegaan. Bij het gehoor heeft de beschermingsagent van CGVS hem gevraagd indien hij bereid was contact met de Pakistaanse ambassade in België op te nemen om een identiteitskaart of een paspoort te bekomen. Verzoeker was verbaasd ingevolge dit verzoek omdat het hem werd vermeld dat hij als asielaanvrager geen contact met de autoriteiten van zijn land kon opnemen.

Daarom heeft hij verklaard dat hij het niet zou doen. Daar het gaat om een voorstel uitgaande van CGVS zal hij contact met de Pakistaanse autoriteiten in België opnemen om een formeel identiteitsdocument proberen te bekomen. Hij zal aan de Raad voor Vreemdelingbetwistingen meedelen indien hij erin slaagt een identiteitskaart of een Pakistaans paspoort te bekomen.

Voor het overige heeft CGVS de vraag van de vervolgingen in Pakistan zelfs niet onderzocht. Verzoeker is een Hazara uit Pakistan. De etnische groep Hazara is gestigmatiseerd en vervolgd zowel in Afghanistan als in Pakistan. Verzoeker heeft bevestigd dat hij door de groepen Lashkar-e-Jhangvi en Sepah e Sahaba was vervolgd.

Dit aspect werd door CGVS niet onderzocht.

Verwerende partij heeft zich beperkt tot het feit dat hij had in verband met zijn nationaliteit bij de vorige asiolverzoeken in Europa had gelogen om te oordelen dat er geen reden was om verder te gaan in het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker bevestigt dat hij als Hazara uit Pakistan het slachtoffer van discriminaties en vervolgingen is.

Ter staving van zijn asielaanvraag legt Verzoeker een verslag van AFP dd. 13.05.2019 voor. (stuk 3)

De Hazara verbergen zich in « getto's ». De afgelopen 20 jaren zijn de Hazara het doelwit geweest van terroristische aanslagen. De gewapende groepering Lashkar-e-Jhangvi (o.a.) blijft hen vervolgen. Ze leven in een constante staat van angst en worden volledig geïsoleerd. De aanval dd. 12.04.2019 eiste 68 slachtoffers.

De vordering is gegrond.

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling.

Er is wel in Pakistan in het algemeen een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, bevestigt verzoeker een van de vele verklaringen omtrent het ontbreken van een eigen identiteitskaart. Met de bevestiging dat hij geen enkele identiteitskaart heeft bekomen, doet verzoeker geen afbreuk aan de omstandige, correcte motivering in de bestreden beslissing hierover. De loutere verwijzing naar de identiteitskaart van zijn moeder volstaat niet om een nieuw licht te werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Ook het herhalen van verzoekers terughoudendheid om contact op nemen met de Pakistaanse ambassade is allerminst relevant om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien verzoeker bovenal heeft aangegeven dat hij in het verleden nooit enig probleem heeft gekend met de Pakistaanse overheid. De volharding in zijn beweerde problemen als Hazara in Pakistan zijn onlosmakelijk verbonden met het aannemelijk kunnen maken van die band met Pakistan, waarin verzoeker tot op heden niet slaagt. Bovendien stelde de bestreden beslissing overigens terecht vast dat verzoeker geen persoonlijke problemen heeft gekend, maar enkel verwees naar de algemene situatie, zodat het persbericht dat werd gevoegd bij het verzoekschrift evenmin relevant is.

Verzoeker maakt zijn nationaliteit, identiteit en herkomst niet aannemelijk.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP